IONICA PROSTALAU

A fost odată într'un sat din scumpa noastră Românie, un băetan, căruia i-se dusese vestea că-i cam prostuţ. Il chema Ion, dar oamenii, findcă era prost, îi puseseră numele Ionică Prostălău. El era orfan căci tată-său murise în războiu iar mamă-sa zăcuse un timp, până ce bunul Dumnezeu o luă la el. Ionică, rămas singur, umbla de colo până colo întărâtând câinii vecinilor şi căscând gura la cele maj neînsemnate lucruri. Intr'o zi mergea fluerând, pe o potecuţă ascunsă, care ducea la pădurea din apropierea satului. Cum intră în pădure auzul îi fu izbit de un cântec dulce şi odihnitor, la auzul căruia Ionică rămase cu gura căscată. Dar numai o clipă, căci în cealaltă se şi avântă în urmărirea păsării, care cânta aşa de frumos şi pe care o găsi în vârful unui arbore. La repezeală se sui în arbore şi, când s'o prindă, hoaţa fugi în alt arbore, alături; Ionică dă-i s'o prindă! pasărea fugi! în alt copac, şi aşa din arbore în arbore, Ionică urmărind pasărea, ajunse într'un luminiş, în mijlocul căruia se afla un palat, acoperit cu aur şi clădit din pietre scumpe; şi strălucea palatul de-ţi lua ochii. Vrăjit, Ionică se îndreptă către uşa palatului vrând să intre înăuntru. Dar iată că un miros îmbătător îi veni la nas. Privind împrejur văzu un trandafir înflorit dela care venea mirosul. In neştire rupse o floare roşie ca focul şi o mirosi adânc. Deodată un cutremur grozav scutură pământul şi Ionică plin de groază văzu apărând din toate părţile fel de fel de jivine care de care maj urîte şi maj grozave. In mijlocul lor o babă urâtă foc, pesemne vreo vrăjitoare, se apropie şi-i zise. „Cine-mi calcă hotarele moare". Şi repezindu-se la el vru să-l înghită. Flăcăul căzu pe spate şi, căzând, trandafirul îi scăpă din mână rostogolindu-se până la picioarele babei, care, cum îl atinse, fu cuprinsă îndată de flăcări şi un fum negru începu să curgă învăluind totul. Ionică leşină. Când se trezi, o fată încântătoare era aplecată asupra lui. Văzându-l că se trezeşte îi zise:

„Iţi mulţumesc, voinice, că m'ai scăpat de vrăjitoarea care mă prefăcuse în tradafirul, pe care l'ai văzut la uşe şi din care ai rupt o floare. Află, voinice, că vrăjitoarea a avut un război cu tatăl meu, pe care, cu ajutorul iadului l-a biruit, şi apoi l-a omorât. Pe ostaşi i-a prefăcut în copacii, pe care i-aj văzut când ai venit. Acum sunt iarăşi oameni căci, când trandafirul, care era o picătură din sângele meu curat, a fost atins de spurcăciune, îndată a murit mistuită de foc împreună cu jivinele ei, iar vraja a dispărut odată cu moartea ei.

Ionică tăcu un timp apoi zise:

„Dacă vrăjitoarea a murit când a atins-o sângele tău curat, atunci de ce-mi mulţumeşti mie?

— Păi, vezi că sângele, adică trandafirul, nu avea putere decât atunci când era atins de un voinic şi de aceea am pus pe slujtoarea mea prefăcută în pasăre să te aducă aici. Acum vei fi împăratul acestei ţări şi vej locui în palatul cel mai frumos al vrăjitoarei, care a fost al meu, înainte de a mă vrăji ea. „Iar tu vei fi scumpa mea soţioară" zise Ion sărutând pe frumoasa Marioara, căci aşa o chema pe

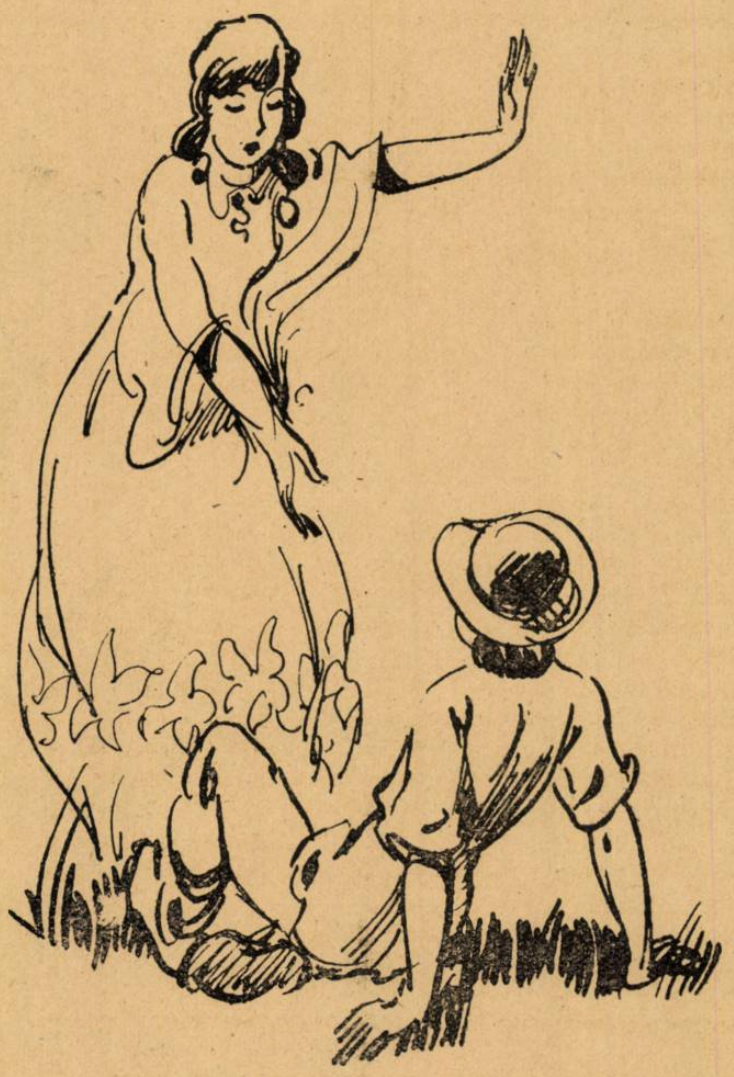

fata împăratului. Se făcu o nuntă mare la care veniră toţi regii pământului şi trăiră ei, mult, în pace şi fericire şi or fi trăind şi azi dacă nu cumva Ivan o fi uitat să strângă turbinca bine şi moartea, scăpând, i-o fi luat pe cealaltă lume, ca să domnească peste grădinile Paradisului.

de PARVULESCU ION, R.-Vâlcea

Prostia lupului

Ci-că odată Mioara, oiţa cea deşteaptă, se rătăcise de turmă, împreună cu mielul ei drăgălaş. Cum mergea aşa în neştire, deodată întâlniră pe cumătrul lup, care era mai flămând decât în alte zile. Din vorbă'n vorbă, iată cum începu să mintă lupul nostru:

„Prietenă dragă, zise el. De meserie sunt potcovar, însă iubesc foarte mult copiii şi îmi place să-i ştiu lângă mine. Ba lumea spune că un străbunic al meu ar fi fost cândva boer bogat. De aceea, toţi mă cinstesc şi mă socotesc ca pe un savant vestit. Incredinţează-mi numai câţiva ani pe puiul tău şi o să vezi la urmă ce băeţel cuminte vei avea!

— Bine, răspunse Mioara uitându-se cu jind la mielul ei. Ţi-l dau numai dacă juri pe coroana aceasta că o să fii ca un părinte faţă de el.

Şi dând în lături frunzele unui tufiş, oiţa scoase o capcană rotundă cu ţepi. Lupul făcu întocmai. Puse labele şi nici nu spuse măcar o vorbă, când clap... fu prins ca'n cleşte. De durere, începu să urle.

Un cioban, care întâmplător trecea cu turma pe acolo, îl omorî. Apoi se duse cu blana la târg şi o vându.

Trimisă de V. NIŢU